

Sag ikke bleven bragt frem for Lovgivningsmagten, hvorfor har Folketinget slet ikke haft noget med denne Sag at bestille? Nu bør man dog huske paa, at Folketinget havde faaet Meddelelse om denne Sag allerede det foregaaende Efteraar. „Det synes dog ret underligt, naar der foregaar saa store, kostbare Anlæg, hvorom der her er Tale, at gaa uden om Lovgivningsmagten og at gøre det administrativt. Der kunde dog have været Grund til at forhandle denne Sag med Rigsdagen og faa dens Tilladelse til at opføre disse store Bygninger ude i Fæstningsvolden. Den højtærede Krigsminister udtalte i Randers, at saa længe Retten sidder, skal man være tavs, men jeg maa sige, at her forekommer det mig, at den, der overtræder dette gamle Ord, er den højtærede Krigsminister. Der sidder i dette Øjeblik en Forsvarskommission, men den ved intet om, hvad der bygges ude i Fæstningsvolden, og det forekommer mig, at det kunde være rigtigt at give Forsvarskommissionen Meddelelse derom“. Dette siger det ærede Medlem den 14. Oktober 1902 her i Salen, men i Juli Maaned 1902 har Forsvarskommissionen faaet Meddelelse om, hvad der foregik. Da Ministeren saa har oplyst det ærede Medlem herom, siger han: „Ganske vist har den højtærede Minister i Finansudvalget meddelt, at denne Flytning af Krudttaarnene skulde foretages, men, saa vidt mig bekendt, have vi aldrig faaet noget at vide om, hvor Krudttaarnene skulde flyttes hen“. Ja, det er en beklagelig Mangel paa Hukommelse hos det ærede Medlem, for det er sagt af den højtærede Krigsminister, saaledes som jeg her har beskrevet det, og det ærede Medlem har endda gjort sine Bemærkninger desangaaende. „Jeg havde tænkt mig, at i et saa vigtigt Spørgsmaal“, siger det ærede Medlem, „ville den højtærede Minister ikke finde, at det var nok at tale med nogle enkelte Mænd i dette Ting, men at han vilde forelægge Sagen for Tinget“. Men naar dette var det ærede Medlems Opfattelse 24. Oktober 1902, saa burde det ogsaa have været det ærede Medlems Opfattelse i Efteraaret 1901. Han burde allerede den Gang have sagt det, og naar han ikke sagde det den Gang, har han i alt væsentligt mistet Retten til at fremsætte nogen Anke der over senere; thi det gælder i dette Forhold, som saa ofte ellers, om at sige til i Tide og i Siden tie stille. Den 15. Oktober 1901 blev det allerede omtalt her i Salen, at Fredskrudttaarn Nr. 1 skulde flyttes. I Efteraaret 1901 fik det ærede Medlem nøjagtig Op-

lysning om, at Krudtet skulde flyttes ud i Vestenceinten, i April 1902 blev der sluttet Overenskomst desangaaende med Københavns Magistrat, og i Maj Maaned 1902 blev der forhandlet, ganske vist medens det ærede Medlem var fraværende. (Anders Nielsen: Nej!) . . . Var det ærede Medlem ikke syg i Maj 1902? (Anders Nielsen: Nej!) Ja, saa var han altsaa til Stede og fik at vide i Maj Maaned 1902, at der endogsaa var Tale om at flytte Fredskrudtmagasin Nr. 2 ud i Vestenceinten, og i Juli Maaned 1902 fik han som Medlem af Forsvarskommissionen at vide, at Krudtet vilde blive flyttet fra Fredskrudtmagasin Nr. 1 ud i Vestenceinten. Ved alle disse Lejligheder har han ikke protesteret, hverken imod, at Sagen blev ordnet ad administrativ Vej, eller imod, at Krudtet blev flyttet ud i Vestenceinten, og saa er det sandelig noget sent at komme i Efteraaret 1902 og gøre stærke Opførelser over den Sag.

Men lige saa heftig som det ærede Medlem bruste op den Dag, den 14. Oktober 1902, lige saa hurtig lagde denne Opbrusning sig igen. Ganske kort Tid efter var det ærede Medlems Sind i stor Ro og Ligevægt over for denne Sag. Vi komme nemlig nu til de Forhandlinger, som førtes i Rigsdagssamlingen 1902—03 angaaende denne Sag, og jeg skal tillade mig at paavise, at det ærede Medlem til at begynde med slet ikke var saa ivrig for at hindre, at Krudtet blev flyttet ud i Vestenceinten, eller at Sagen blev ordnet administrativt, som man efter hans drabelige Udtalelser den 14. og 24. Oktober skulde have ventet. Den 15. November 1902 henvendte nemlig den højtærede Krigsminister sig til Finansudvalget og forelagde det igen Heides Tilbud om at opføre Erstatningsmagasiner i Vestenceinten for et Beløb af 150,000 Kr. og flytte Faste Batteri mod at faa de 25,700 Kvadrat-alen Grund. Sagen blev saa forhandlet i Finansudvalget indtil den 25. November 1902, altsaa i 10 Dage. Man fandt fra Finansudvalgets Side, at 150,000 Kr. var for ringe en Betaling for Grunden, og at Flytningen af Faste Batteri ikke var noget, som var af økonomisk Værdi for Staten, medens denne Flytning maaske kunde have Interesse for det Konsortium, som erhvervede Grunde ved Inddæmning i Kalvebodstrand, idet Forholdet er det, at hvis man giver sig til at skyde med Faste Batteris Kanoner, vilde de Huse, som eventuelt kunne blive opførte paa de vedkommende Grunde, maaske falde omkuld eller